

Dovolená v údolí Biafo

„Dobrý den, přišla jsem vyzvednout víza...“ Aniž by ji kdy viděl nebo se zeptal na jména, přinesl úředník kámošce naše pasy. A sakra. Do Pakoše letos zřejmě moc našinců nepojede. Ne, že by nás to nějak překvapilo. Fousáči řadí ve Swátu, tisíce místních prchají do bezpečí, chystal se bombový útok na českou ambasádu... Celému světu nebezpečný Pákistán je v televizi častěji než reklama na prací prášek. Uklidňujeme se tím, že zprávy z médií jsou jen zkreslená propaganda, a pomalu začínáme špekulovat, jak propašovat do letadla bezmála 40 kilo cajků na osobu.

S ledem, prosím. Dlouhý let krátí Ondrova báchorka o Blančiny narozeninách. Respektive panáky whisky, které na jejich oslavu neustále nosí letušky. Happy birthday, culí se ještě, když se ze zbrusu

nového a navoněného airbusu vymotáváme na zaplivané islámábábské letiště. Nad naším prohřeškem museli přimhouřit obě oči Alláh i Karakoramoš (místní král hor). Nebe je totiž bez turbulencí a tak náš další let do Skardu výjimečně nezrušili. Necelou hodinku kličkujeme velkým dopravním letadlem mezi mrazy a Rupálskou stěnou Nanga Parbatu. Úžasně rozměry. Poprvé v životě koukáme z okýnka letadla směrem nahoru. Pak konečně pilot hlásí, že za 5 minut přistaneme ve Skardu. Na závěr samozřejmě dodává alibistické inšalláh.

„You need guide, you need permit,“ trvá na svém oficír z posledního checkpostu a ani za úplatek nehodlá zvednout závoru a zasalutovat našemu naloženému land cruiseru. Tři hodiny mu vysvět-

lujeme, že celé údolí Biafo je takzvanou open zone, a že žádné lejštro ani místní průvodce není potřeba. Chca nechca to řešíme cestou zpět do Skardu a běháním po úřadech. Nakonec přece jen vyvrácíme jeho tvrzení „There is no law – there is Pákistan“ a po přátelském rozhovoru s osobou nejvlivnější široko daleko dostáváme lejštro, že nepotřebujeme žádné lejštro. Salutuje nádherně.

1.200 metrů dlouhou západní stěnou Lukpilla Brakku prostoupili poprvé Amíci. To bylo před 25 lety. Z pokusu o první přelez se vyklubala nová cesta. Tu původní se ve velké stěně zase jiným Amíkům jaksi nepodařilo najít. Asi nějaký trubky. Ted' pod stěnou stojíme my a snažíme se jejich omylovou linku nastudovat skrz optiku dalekohledu.

Po osmé délce přestáváme nacházet staré slaňáky poskládané z rezavých skobek a čoků pana Chounairda. Jsme trubky. Historie se opakuje a my lezeme vlastním směrem. Když konečně vydrásáme svině na velkou polici zhruba v polovině stěny, je už skoro tma. Vaříče taví špinavý sníh a čínská polívka se stává nejlepším jídlem dne (rozuměj jediným). Za tmy večeříme, za tmy snídáme. Zjišťujeme, že zelená čínská polívka je o mnoho chutnější než ta modrá.

Vyžraný tahačáky nám včera zkazily celý den a tak je za trest nebudíme a vyrážíme bez nich. Stejně dopadají i cepíny a mačky. Asi proto valíme zářezem, který vypadá ze všech možných linií nejméně ledovateř. Čím jsme výš, tím je žula lepší a lezení těžší. Navíc je v cestě čím dál tím víc sněhu a ledu. V lezečkách hraje kličkovanou a mezi rampouchy stále stoupáme po relativně suché skále. Konečně si naplno vychutnáváme lezení, spárky, spáry, sem tam rajbuňková vložka. Líbí se nám všechno, hlavně, když nás nebrzdí Mr. Haulbag. Když dolézáme na velkou polici a nacházíme starý štand z roku

Počasí nebylo vždy zrovna ideální

1987, máme za sebou 22 délek. Pokračujeme Collinsovou cestou. Skála je excelentní, stále mezi šestkou a sedmičkou. Jen pětimetrová převislá spárka přechovává ledu větší než malé množství a svádí Ondřeje k věcem nečistým. Elegantně ji vyhákuje přes zaklíněné kladivo.

Konečně se vyhoupneme na prosluněnou SZ hranu. Je šest večer a před námi ještě dvě délky. Každýmu je jasné, že když se neotočíme hned, budeme buď bivakovat, nebo slaňovat s bílou hůlkou. Lehce ukloněné plotně se sedmdesátimetrovou vyfrézovanou spárou se ale nedá odolat. Poslední friend a přede mnou už jen ukrutně dlouhá šířčina. Tak na tohle šukání rozhodně nažhavenej nejsem. Mou vášeň navíc ještě trochu zchladí sníh z odtávající převěje. Krátce vzpomenu na loňské zážitky z Ádru, odříkám inšállah a vyrážím. Nakonec bylo nejhorší udýchat to. Přece jen aklimatizaci jsme pro větší sportovní hodnotu výstupu dost zanedbali. Vrchol má mít 5.400 m, ale tuhle výšku mi hodinky hlásily už o osm štandů níž.

V žulovém moři

plné sněhu a ledovými pláněmi se po východu slunka valí jedna lavina za druhou. Stihli jsme toho vydrásat (nebo alespoň potrápit) spoustu. Za pár řádek ale stojí snad jen Plizounův a Ondřejův výstup jihu západní stěnou Latoku IV.

Kluci se nejdříve celý den probíjí minovým polem ledovce Baintha Lukpar, přelézají hřebínky, slaňují a zase stoupají v rozbředlém sněhu. Tak tomu říkám nástup s velkým „N“. Ledový bivač v 5.500 metrech a konečně přicházejí ke slovu přední hroty maček a ostré zobáky cepínů. Nejdříve současně ledovým žlabem, potom pomaleji, ale o to zábavněji několik délek v mixovém komínku. Zatímco se Plizi snaží vytunelovat vrcholovou převěj, Ondřej na štandu pod ním jen klepe kosu a čeká, až na něj kromě vyhrabaného sněhu spadne i parťák. Nestalo se. Za odměnu je na vrcholovém hřebenu čeká jen mlha a ukrutná víchřice. Očekávaný výhled na pyramidu K2 (kvůli kterému sem vlastně lezli) se nekoná. Na vršku to zřejmě nebude lepší a tak hurá dolů. Kdyby hoši věděli, že na západním vrcholu nejspíš ještě nikdo nestál, asi by těch pár horizontálních metrů navíc skousli.

A několik informací závěrem. Do oblasti není třeba ani styčný důstojník ani

treking permit. Je jen třeba nahlásit se v Islámábádu na ministerstvu turistiky a vyžádat si něco jako lustrační osvědčení. Kopce do 6.500 m jsou opět bez permitu, takže se dá dovolená pořídit za celkem slušný peníz. Pro cestu zpět jsme zvolili klikatou a hrboilatou Karakorum Highway. Přišla nám sice dost nepohodlná, ale navzdory zprávám z médií celkem bezpečná.

Celé údolí Biafo a přilehlé ledovce jsou dostupné z Askole za 2-3 dny pochodu. BC jsme měli na tábořišti Baintha. Flek je to komfortní, ale díky trekařům takový průchodák. Pod všechny kopce je to ještě minimálně den pochodu. BC přímo pod Ogre's Thumb by bývala byla lepší volba. Když si sem přivlečete postel a pár nýtů, možné prvovýstupy tu budete mít přímo u nosu. A že ta žula stojí za to!

text	Martin Horák
foto	archiv autora

Vylezené cesty:

Lukpilla Brakk, Západní stěna, 7, 29 délek (O. Mandula, J. Pliska, B. Herčíková, M. Horák)

Point 5.750, SV stěna, 60° (B. Herčíková, M. Horák)

Latok 4, Jihozápadní stěna, 6.450 m, 70° 5+ (O. Mandula, J. Pliska)

„Náš Brakk“, cca 5.200 m, Západní hrana, 7-, 15 délek (O. Mandula, J. Pliska, B. Herčíková, M. Horák)

Na vršku stojí viklan, který je o dost větší a vachrlatější, než naše odvahy vylézt na něj. Tak si po dvoudenní fušce namísto nekonečného prostoru vychutnáváme stísněné pocity speleologa. Přesto vidíme, jak zapadající slunce barví všechny tři hlavy magické krásy Ogre, nevylezený Uzum Brakk i neskutečné množství bezejmenných vrcholů lemujících dlouhý ledovec Biafo.

Světla našich čelovek budí tahačáky ze sna někdy okolo půlnoci. Vynálezce čínské polívky získává Nobelovu cenu za gastronomii a my si v teple spacáků můžeme konečně vychutnat pákistánskou startku s honosným názvem K2.

Do příchodu našich nosičů zbývají ještě skoro tři týdny a my už máme splněno. Jenže tlaková výše a tisíce žulových stěn nás nenechávají jen tak si v klidu vychutnávat pohodlí base campu. Karakorumského lezení si do sytosti užíváme i přes to, že jsou stěny po výjimečně tvrdé zimě